

Papesound

Wilma kijkt verbaasd naar haar mobiel; "Vreemd zeg, dat ze zo snel beëindigd. Nu heb ik nog niet het nummer van Aismah. Ik zal wel appen, lijkt me beter. Vindt je ook niet Lorito?"

Met z'n linker poot krabt de grijze roodstaart papegaai over zijn neus, waarmee hij wil zeggen: dat is goed. Een gekras dat op "oké" moet lijken ontsnapt uit z'n snavel. Helaas heeft de papegaai het praten niet echt kunnen leren, dus heeft Wilma hem een soort gebarentaal geleerd. Zijn intelligentie heeft hem nog wel toegestaan om ja knikken en nee schudden te kunnen leren.

Door puur toeval was Wilma in het bezit gekomen van deze prachtige vogel. Het verhaal begint dat ze op een feestje van een paar studievrienden was, toen er iemand voor de gein een papagaaiengeluid probeerde na te doen. De hele club had dubbel gelegen van het lachen. Heel snel was er iemand naar een paar gangmakers gestapt en had gesuggereerd dat hij nog een keer dat geluid wilde horen. De gangmakers keken elkaar aan en in hun ogen ontsproten levensgrote pretlichtjes. Heel hard begonnen ze te roepen: "Bis, bis, bis!" Vrijwel iedereen had erop gestaan dat de persoon in kwestie nog een keer dat geluid zou maken. Razend snel had Gerolde zijn mobiel op audio-opnemen gezet. Wat een lol! De opname was zo goed gelukt dat hij het geluid in hun vriendengroepsapp had geplaatst. "Het is niet alleen dat papegaaiachtige geluid maar ook de daverende lachsalvo's die er achteraan kwamen," had Gerolde tegen Wilma gezegd. Wilma, altijd in voor een feestje, had heftig ja geknikt terwijl haar ogen haar plezier verraadden.

Het geluid was zo'n hit op school geworden, dat men zelf tijdens de colleges erover sprak.

Al spoedig kreeg het de naam Papesound toegemeten. Op zekere dag kwam de Papesound ook Wiegert ter ore. Wiegert is een stille jongen die niet goed kan meekomen in het studentenleven. In zijn jonge levensjaren had hij beide ouders verloren tijdens een afschuwelijk auto ongeluk, een zus van zijn vader had zich over de kleine jongen ontfermd en hem in huis genomen. Zijn tante woont in een deftig huis aan de singel in het centrum van Utrecht. Tante Hennie was ooit getrouwd geweest met een schipper van de grote vaart. Haar ex-man had Hennie na een paar jaar huwelijk laten zitten, waarop de tante van Wiegert nooit meer heeft willen trouwen. Tante Hennie had Wiegert vanuit haar beste kunnen een goede opvoeding gegeven. Helaas echt studeren lukte hem niet.

Wilma zag Wiegert regelmatig in een hoekje van de bibliotheek zitten, ook kwam ze hem af en toe tegen in de grote kantine. Eigenlijk wist ze niets van hem af, hij werkte immers zo afgezonderd en Wilma die altijd met haar neus bovenop de meest in het oog springende zaken wilde zitten had geen interesse in schuchtere mensen zoals Wiegert. Zonder dat ze enig idee had totdat ze elkaar tegen het lijf liepen. Wilma liep op de gang van de tweede verdieping en was op weg naar een college. Ze moest een map hebben voordat ze de collegezaal in kon gaan. Slingerend liep ze in haar tas te graaien. "Verdorie, waar is dat ding toch, ik ben al bijnaUch, oh drommels, sorry!" Ze was tegen iemand opgelopen die naar zijn mobiel zat te luisteren. Hakkend kwam een 'neem me niet kwalijk' uit de mond van de jongeman waar ze tegenop was gelopen. Snel deed de jongeman z'n oortjes af en vroeg of alles goed was. Enigszins onhandig pakte hij zijn mobiel waardoor de steker van de oortjes eruit viel. En opeens klonk het Papegeluid door de gang van de tweede verdieping. Werkelijk alle studenten en ook de docenten keken verschrikt om waar het kabaal vandaan kwam. Hier stond de wereld een moment stil, met open mond keek men naar de twee personen. Dan giegelend en proestend van het lachen liepen zowel docenten als de studenten weer verder.

Wiegert wist niet meer hoe hij het had. Het rood op de kaken, dikke zweetdruppels op z'n voorhoofd en heel ongemakkelijk van alle consternatie. Wilma dacht helemaal niet meer aan haar college, maar ontfermde zich over de doodongelukkige Wiegert.

Daags daarna kwam Wiegert naar haar toe toen ze weer eens een bezoek aan de bibliotheek bracht. "Wilma heet je toch? Mag ik jou wat vragen? Hou jij van papegaaien?" "Nou, eigenlijk weet ik dat niet," was haar antwoord. "Oh, ik hoopte dat. Omdat jij had verteld dat dat gekke papegaaiengeluid uit jouw vriendekring kwam," opperde Wiegert. "Nee, zo zit dat niet. Maar wat is er? Heb jij iets met papagaaien?" antwoorde Wilma. "Ach, ik heb helemaal niets met papegaaien, helaas m'n tante wel. Zij heeft zo'n beest een half jaar geleden gekocht, maar ik ben hem compleet zat. Ik wordt er echt knettergek van. Daarom wil ze hem nu wegdoen."

"Aha, en nu denk jij misschien dat je hem aan mij kunt slijten?" De brede neus van Wilma gaat een beetje omhoog en neemt haar hoofd mee naar links waarmee ze wil zeggen; geen zin in dit gesprek.

"Zou je, misschien, of nee toch, laat maar. Doegie", Wiegert banjert weg richting de uitgang. Wilma gaat naar de balie om haar boeken af te geven.

Toch laat het Wilma niet los. "Een papegaai." De dagen daarop zoekt ze, tussen haar studie door, op internet allerlei informatie over papegaaien. Ze is bepaald nog niet zeker van haar zaak en daarom probeert ze Wiegert zoveel mogelijk te ontwijken.

Haar mening en twijfel veranderen drastisch wanneer ze een advertentie op het grote scherm bij de ingang tegenkomt. 'Gratis af te halen: Grijs Roodstaart Papegaai.'

"Wat, gratis? Zijn tante wil er dus echt vanaf. Maar zo iets gun ik eigenlijk een ander niet," zegt ze tegen zichzelf. Het eerste wat ze doet is naar de bibliotheek gaan. Ze kijkt in alle rustige hoeken. "Hij zal vast college hebben," denkt ze. Ze wil naar de uitgang lopen als ze opeens een tik op haar rechter schouder voelt. "Zoek je mij?" Wiegert loopt om haar heen en kijkt haar strak aan. "Toch van mening veranderd?" suggereert hij, "Je zou na college met me mee kunnen gaan om kennis te kunnen maken." Wilma stemt in met de suggestie en zo komt het dat tante Hennie aan het einde van de middag met twee jonge mensen zit thee te drinken. Wilma, die geeft eigenlijk niet zoveel om haar thee, ondanks dat de bazin van de papegaai al een paar keer had gezegd dat die overheerlijke thee begon koud te worden. Wiegert zit vergenoegd te kijken hoe Wilma en de papegaai met elkaar omgaan. Liefde op het eerste gezicht.